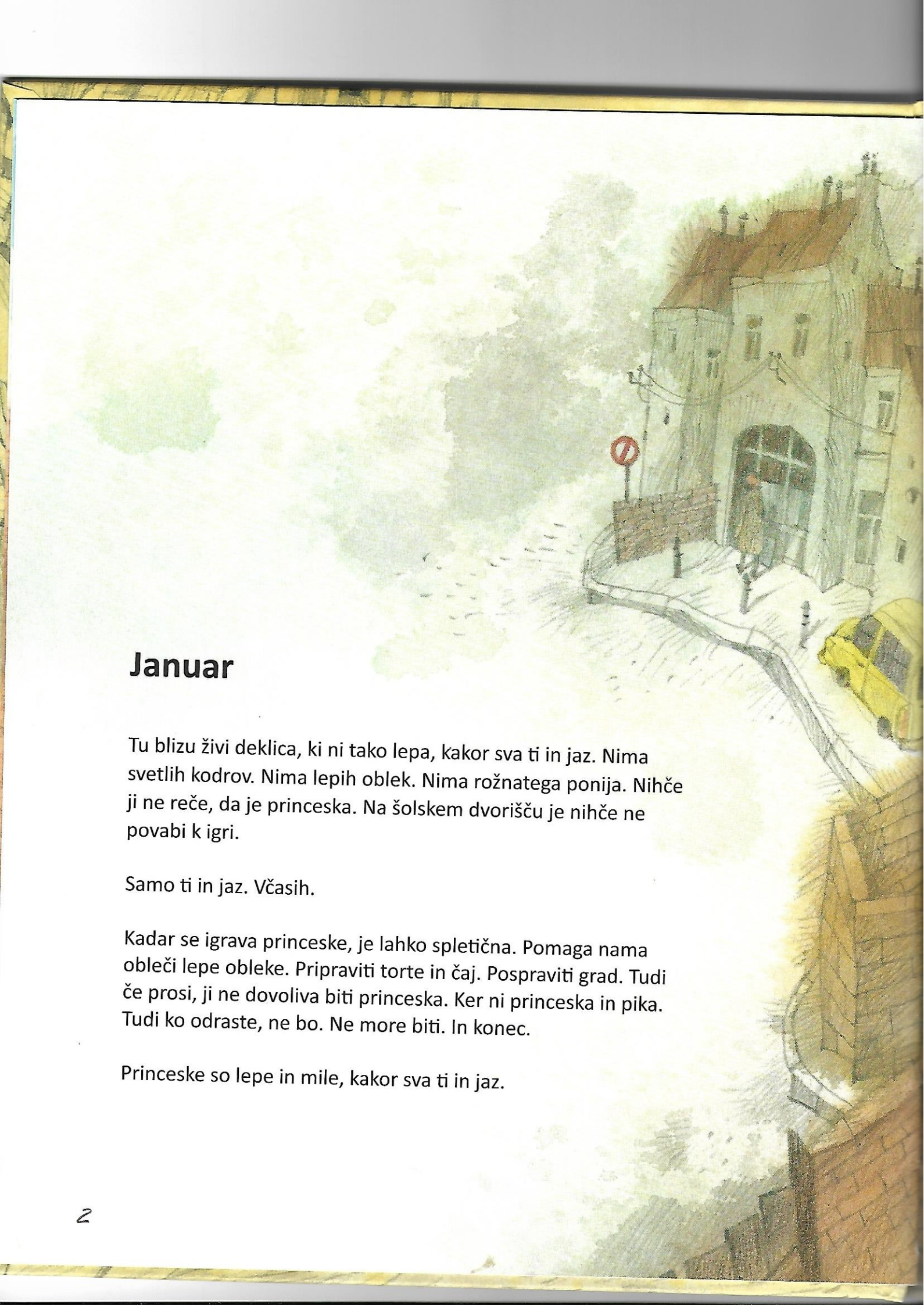

Tu blizu živi deklica

Ida Mlakar Črnič * Peter Škerl

Januar

Tu blizu živi deklica, ki ni tako lepa, kakor sva ti in jaz. Nima svetlih kodrov. Nima lepih oblek. Nima rožnatega ponija. Nihče ji ne reče, da je princeska. Na šolskem dvorišču je nihče ne povabi k igri.

Samo ti in jaz. Včasih.

Kadar se igrava princeske, je lahko spletična. Pomaga nama obleči lepe obleke. Pripraviti torte in čaj. Pospraviti grad. Tudi če prosi, ji ne dovoliva biti princeska. Ker ni princeska in pika. Tudi ko odraste, ne bo. Ne more biti. In konec.

Princeske so lepe in mile, kakor sva ti in jaz.

Februar

Tu blizu živi deklica, ki ni bogata, kakor sva ti in jaz. Ne živi v novi hiši ne v novem stanovanju. V sosednji ulici živi, v stari hiši s čudnimi ljudmi.

Nima hišice za punčke. Nima svoje omare z oblekami. Niti svoje pisalne mize. Nima velikega vrta, bazenčka ali trampolina kakor ti in jaz. Na pogradu spi. Skupaj z mamo.

Zaradi nje sva izpraznili svoje omare. Vse, česar sva se naveličali, sva ji odnesli v šolo. Ker sva dobri princeski.

Tu blizu živi deklica, ki ni bogata, kakor sva ti in jaz.

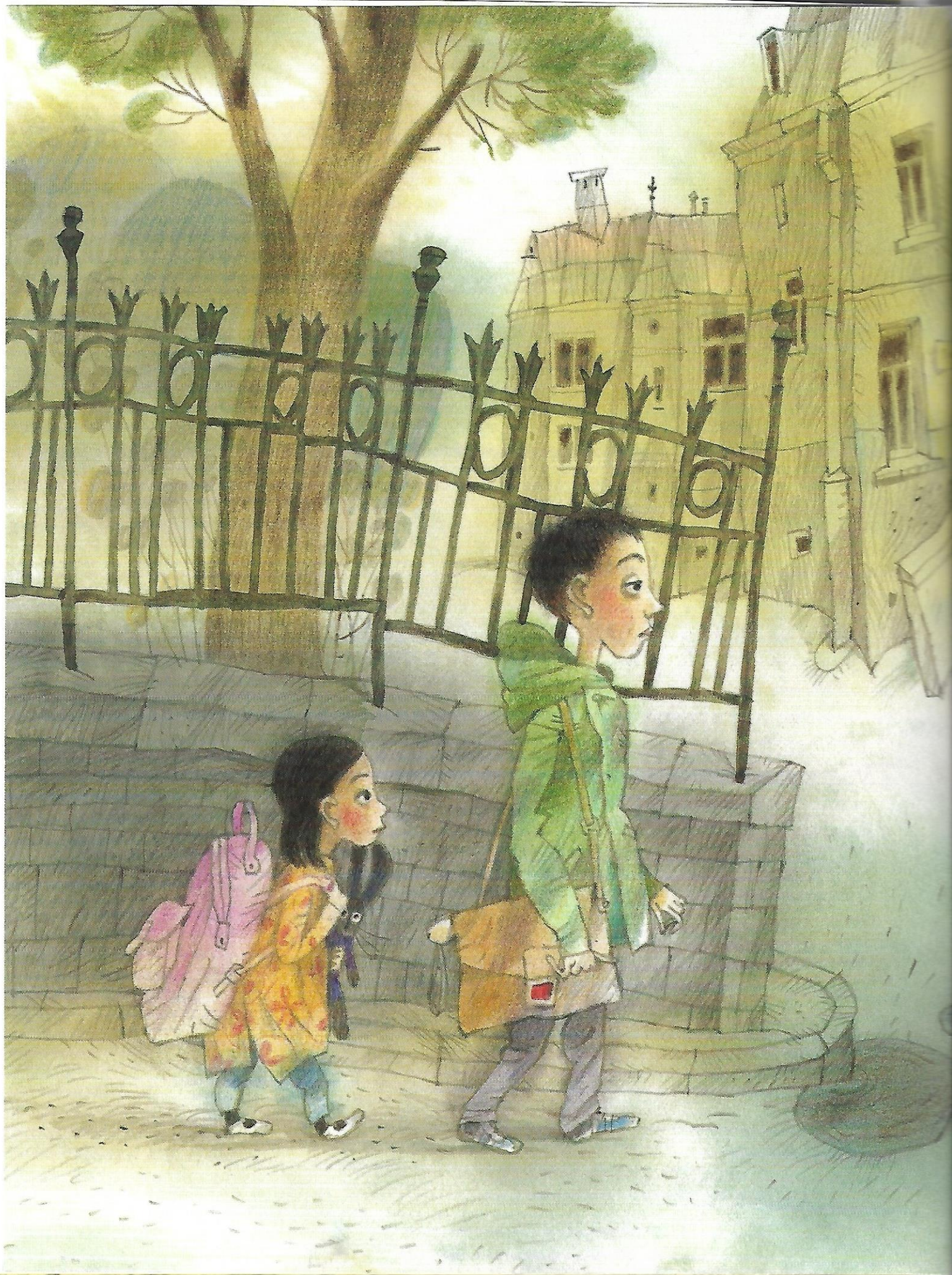
Marec

Tu blizu živi deklica, ki nima svoje sobe, kakor jo imava ti in jaz. Zato nikogar ne vabi k sebi. Ne na svoj rojstni dan ne med počitnicami. Nikoli še nisva prespali pri njej. Saj tudi nočeva. Pri njih je tesno in umazano.

Ko pišemo šolsko nalogo o svoji sobi, grize svinčnik in guba čelo. Saj si je ne more kar izmisliti, kajne? Ni domišljjski spis. Morda ji je brat rekel, naj se kaj zlaže. A se ne. Odda prazen list in dobi slabo oceno.

Tu blizu živi deklica, ki nima svoje sobe.

April

Tu blizu živi deklica, ki nima prijateljev. Ker ni tako prijazna, kakor sva ti in jaz. V šolo nikoli ne pride z avtom. Samo peš. Skupaj z bratom. Med odmorom obsedi na stolu in čaka, da jo kdaj obišče. Takrat dvigne glavo in se mu nasmehne. Nato jo spet skloni. Majhna je videti. V rokah drži svinčnik in v zvezek nekaj čečka. Trapaste čičke čačke.

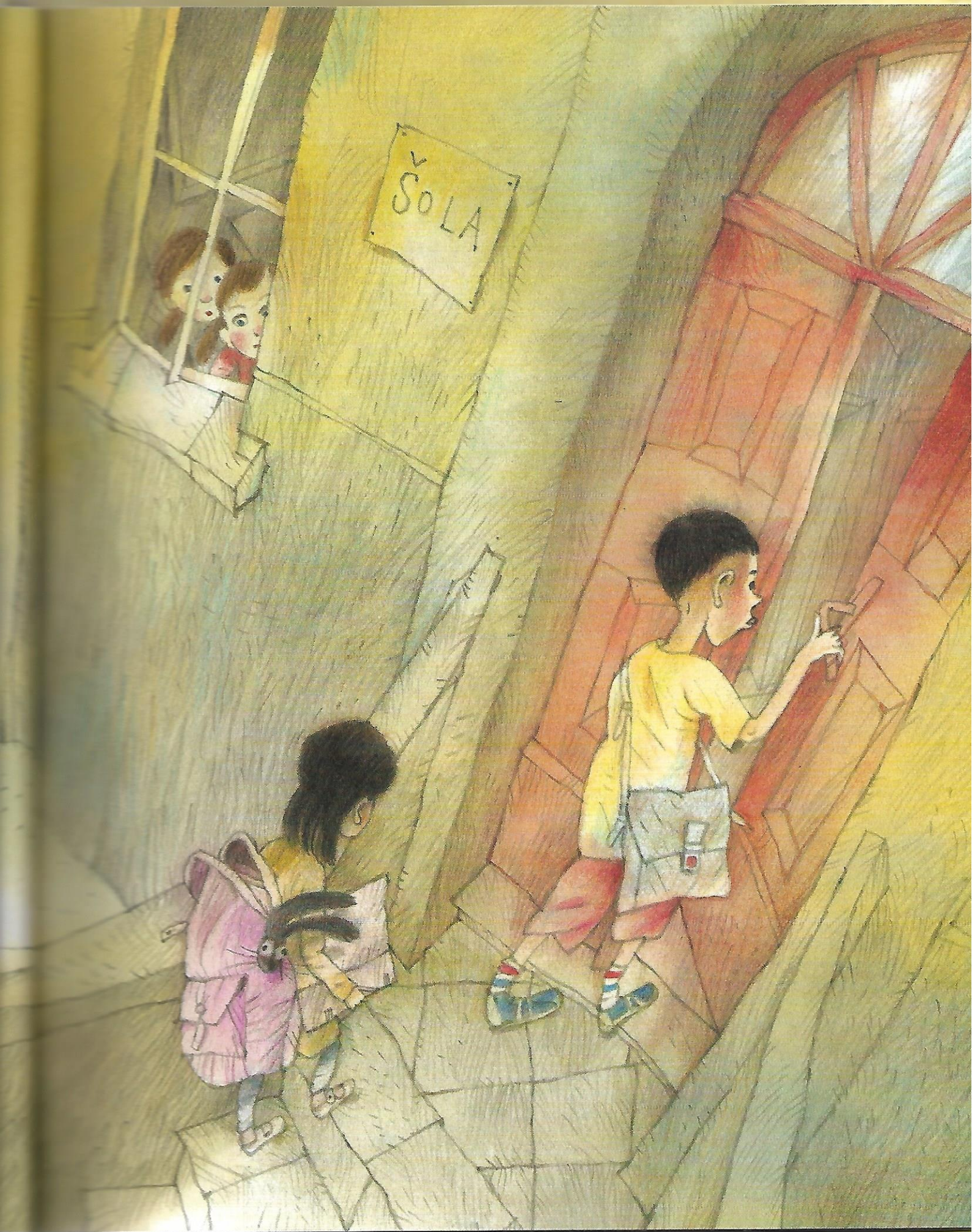
Tu blizu živi deklica, ki nima prijateljev.

Maj

Tu blizu živi deklica brez imena. No, se ti spomniš, kako ji je ime? Vidiš? Se ne. Đurđa ali Biserka? Saj je vseeno. To ni pravo ime. Je ime, ampak ni lepo. Ni ime, kot je tvoje in moje. Borna ali Keri. Zato se ga včasih sploh ne spomnim. Ali pa se ga nočem. Ja, nočem se ga spomniti. Nočem je poklicati po imenu. Tako čudno zveni.

Kot bi klicala nekoga, ki ga v resnici sploh ni.

Tu blizu živi deklica brez imena.

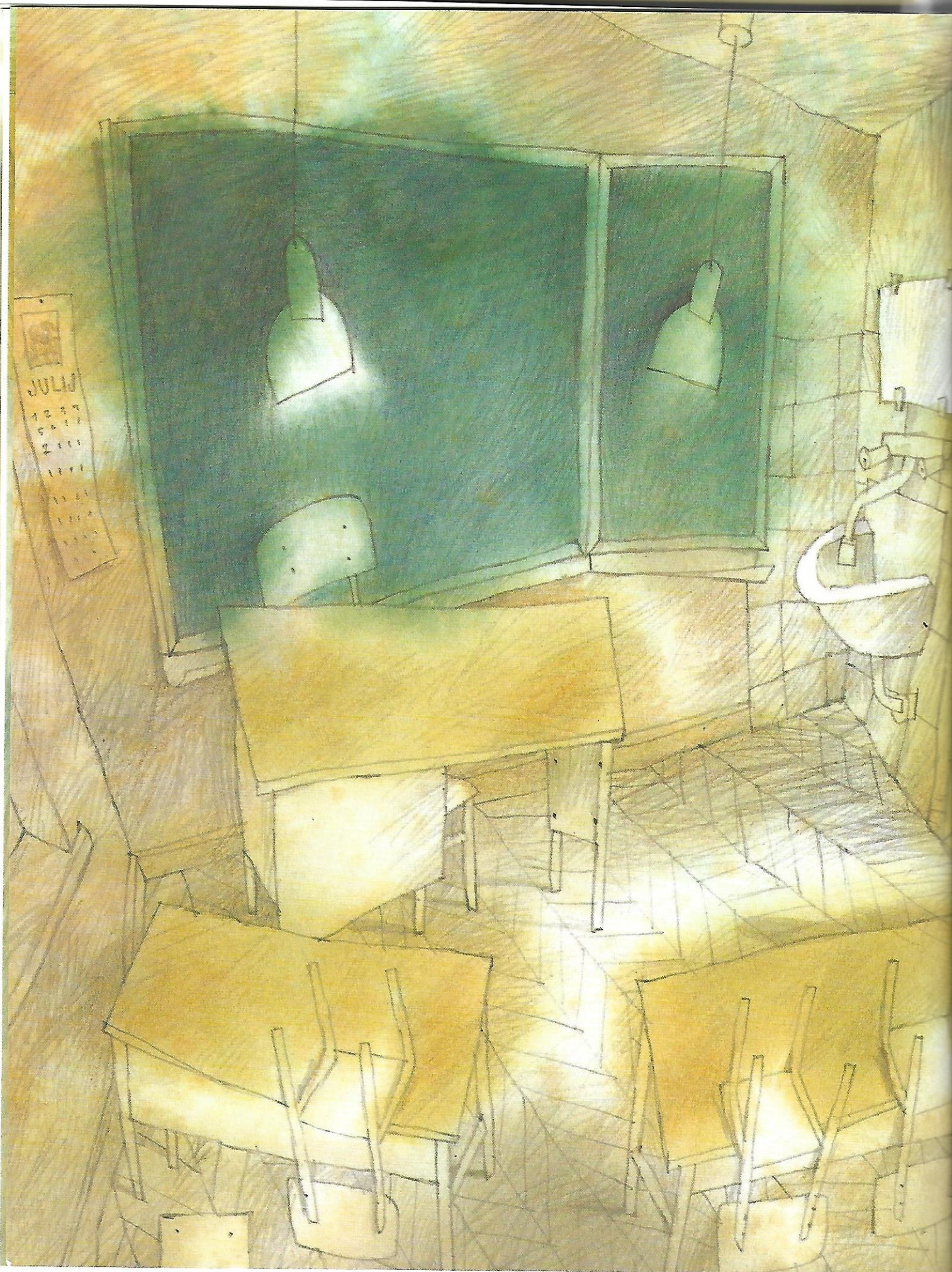

Junij

Tu blizu živi neslišna deklica. No, ni tako glasna, kakor sva ti in jaz. Saj razumeš, kaj mislim.

Nikoli ne kriči. Nikoli ne joka. Zato nikogar ne briga, kaj čuti. Če kaj reče, se vsi zasmemo. Če kaj nariše, vsi gledamo proč. Če kaj predlaga, jo vsi preslišimo. Nikoli ne dvigne roke. Nikoli noče biti prva. Nikoli ne tekmuje. Ne steče k učiteljici po pohvalo. Ne vriva se v vrsto in nikogar ne odriva.

Tu blizu živi neslišna deklica.

JULY

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31					

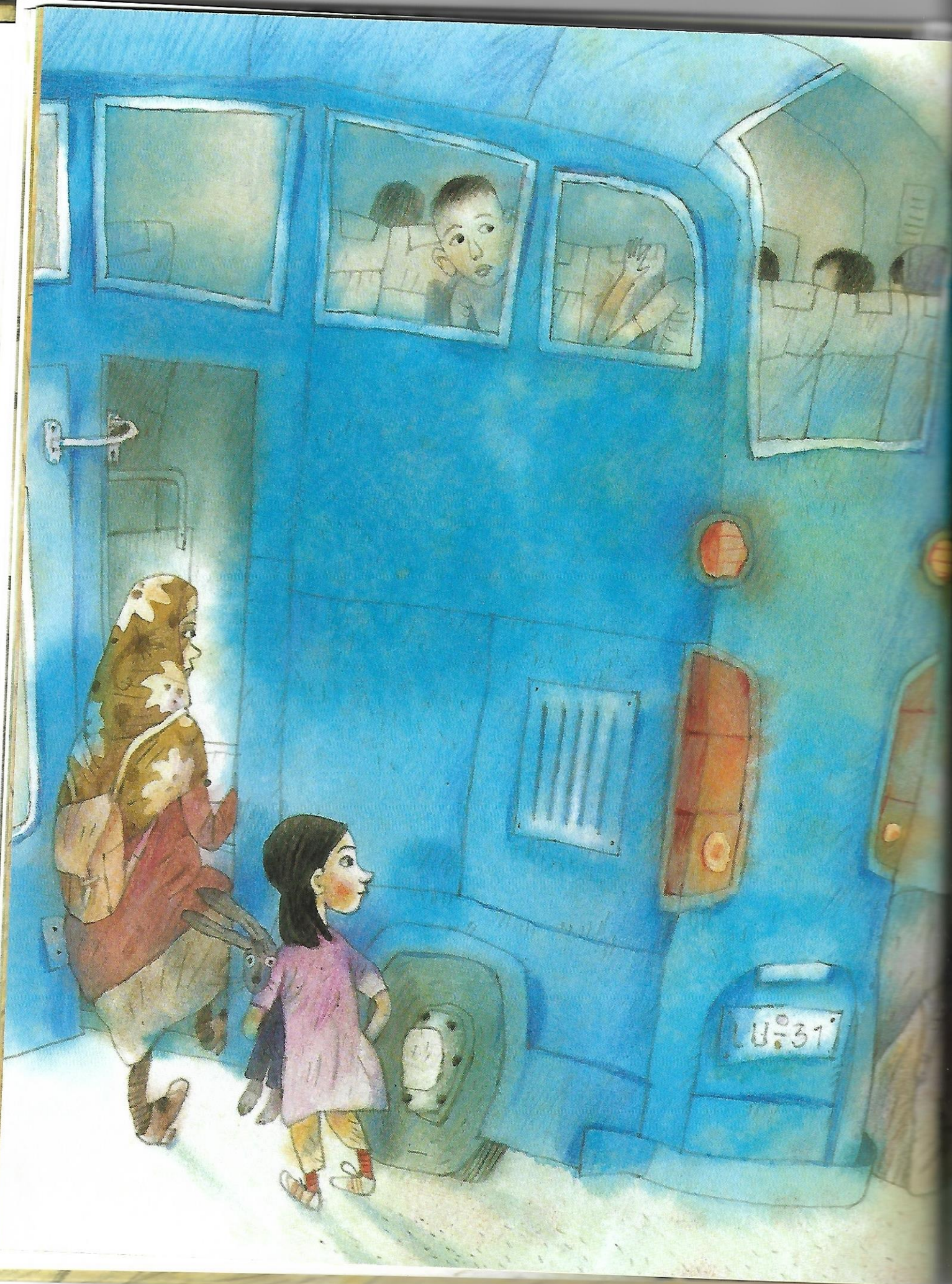

Julij

Tu blizu živi nevidna deklica. No, ni tako opazna, kakor
sva ti in jaz. Takšna je, kot bi nosila čepico nevidnico.
Ali nevidni plašč.

Med počitnicami si skupaj ogledava šolske fotografije.
Na nobeni sliki je ni. Ne vidim je. Jo ti? Na vsaki sliki jo
kdo prekriva. Ali pa je mogoče manjkala. Ja. Gotovo je
manjkala. Mogoče je bila bolna. Nikoli je nisva vprašali.

Tu blizu živi nevidna deklica.

Avgust

Tu blizu živi deklica brez telesa. Si to opazila? Zato je nikoli ne objameva. Ne vprašava je, kje je bila med počitnicami. Ker ni šla na morje kakor ti in jaz.

Na igrišču ji včasih dovoliva, da se z nami igra gnilo jajce. Ampak samo nekaj časa. Nihče ji ne vrže robčka za hrbet. Zato, ker je ni tam.

Tu blizu živi deklica brez telesa.

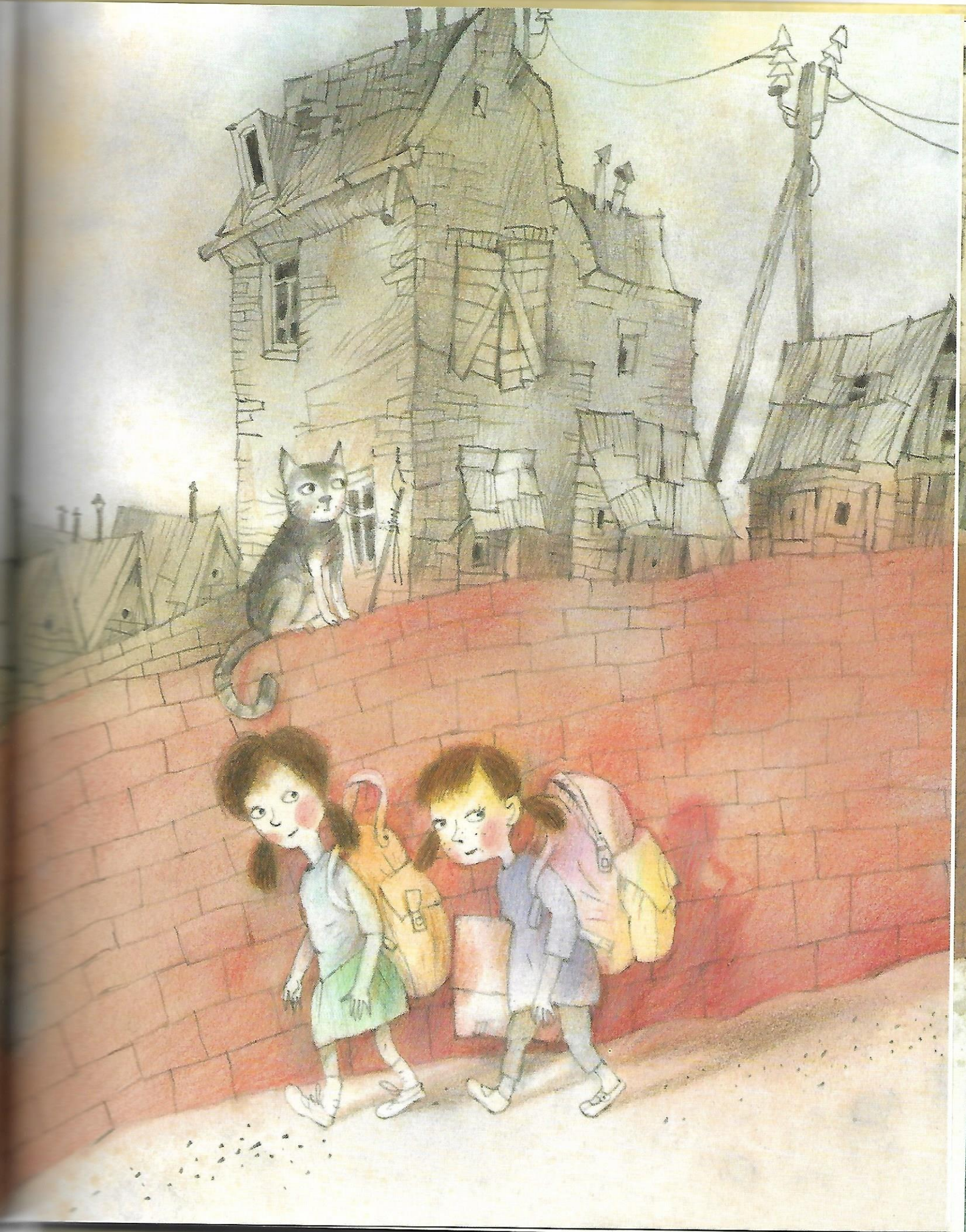
September

Tu blizu je živel deklica. Zdaj je ni več.

Septembra ni prišla v šolo. Nisva vprašali, zakaj. Ni naju zanimalo. Ljudje, ki so stanovali v stari hiši, so izginili. Kar zmanjkali so. Tudi njena mama in njen brat. Ne veva, zakaj. Mogoče to sploh ni bila njihova hiša. Mogoče niso imeli denarja za stanovanje. Mogoče so morali oditi.

Zdaj bodo staro hišo podrli in zgradili novo. V njej bo trgovina. Taka velika in lepa. Zate in zame.

Oktober

Odprli sva njeno šolsko omarico in v njej našli mapo z risbami. Ne s takšnimi, kot smo jih risali pri pouku. Z drugačnimi. Veliko lepšimi. Začudili sva se. Na prvi list je narisala sebe kot princesko. Kaj pa če je v resnici bila princeska? Samo da tega nisva vedeli. Mogoče se je samo delala, da je navadna deklica.

Na drug list je narisala sobo s pogradom, črnega zajčka in fanta, ki spušča papirnato letalo. Svojega brata. In mamo, ki zaliva rože. Čez vso sobo je razpela mavrico.

Zdaj vsi odrasli hvalijo njene risbe. Da so lepe. Tudi v razredu mislimo tako. Radi imamo zajčke, papirnata letala in mavrice.

Na zadnji list je narisala šolsko klop. Na njej sta svinčnik in list papirja. Prazen list. Brez ene same čičke čačke. Bel.

November

Tu blizu je živila deklica, ki je ni več. Samo v naših mislih je. Nisva je vprašali, ali je bila res princeska. Ne veva, od kod je prišla. Lahko bi se kdaj pogovarjali z njo o črnem zajčku. Ali o njenem bratu. Lahko bi jo kdaj povabili na rojstni dan. Čisto blizu je bila. V sosednji ulici. V sosednji klopi. Ob istem času. S tabo in z mano. V stari hiši, ki je ni več, je skrivala čudežni zaklad. Svojo mavrico.

Samo da nisva opazili.

A veš kaj!

Jaz nočem biti več princeska. Pa ti?

December

Tukaj je živila deklica. Takšna, kot sva ti in jaz.

